

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. IX. Cultum corporis sanctissimi homines quàm & oderint & fugerint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

consensum statuendam. Mox arces omnes aperiri iussit. Et en, ait, stultitiae vestrae praesens argumentum: oculis nimium credidistis, & hinc viros his diebus mihi obvios, ab exteriori habitu imperitissime iudicastis. Sed ite jam, non sic feceris impune tam impudentis iudicii errorem.

Macrobius. I. 1.
Saturnus.
cap. 11.

Epist. 80.
Juv.

Macrobius.
de Div. Sacra.

Epist. 10.
Juv.

Sapienter proflus rex ista. Quemadmodum enim stultus est qui empturus equum, non ipsum inspicit, sed stratum ejus & frenum: sic errat qui hominem ex veste aut conditione, quae modò vestis nobis circumdata est, aestimandum putat. Hoc non philosophia tantum arguit, sed ratio, & Senecam testem adjungo: Equum empturus, inquit, solvi jubet stratum, detrahitis vestimenta venalibus, ne qua vitia corporis lateant: hominem involutum aestimas? Mangones, quidquid est quod displiceat, aliquo lenocinio abscondunt. Itaque eminentibus ornamenta ipsa suspecta sunt: sive crux alligatum, sive brachium aspicies, nudari juberes & ipsum tibi corpus ostendi. Vides illum Scythiae Sarmatiave regem, insigni capitis decorum? sive illum aestimare, totumque scire qualis sit, fasciam solve: multum mali sub illa latet. Quid de aliis loquor? si pendere te voles, seponne pecuniam, domum, dignitatem: intus te ipse considera. Nunc qualis sis, aliis credis.

Imò, mi Seneca, vestibus & nostris & alienis credimus, & tunc demum nos, aut alios, quasi magnos suspicimus, cum lautè vestitos cernimus. Absurdè fallimur, & hoc est in emendis equis phaleras considerare, & balthei polimina inspicere, & ornatiissimae cervicis divitias contemplari. Quoties sub sordido palliolo culta latet sapientia? quoties in vaginâ aureâ plumbus absconditur gladius? sed progrediamur.

CAPUT IX.

Cultum corporis, Sanctissimi homines quam oderint, & fugerint.

Natura, omnium parens & opifex solertissima, abundè satis docuit hominem, si unum id animal non seipsum oblivisceretur, quam non operoso sit opus velamento ad tegendum corpus. Nisi quis hanc vocare malit novercam (quod nefas dicere) ut quae ceteris animalibus variè tegumenta tribuerit, testas, cortices, coria, spinas, villos, fetas, pilos, plumam, pennas, squamas, velleratuncos etiam arborisque cortice, interdum gemino, à frigoribus & calore tutata sit, solum hominem nudum, & in nudâ humo natali die ad vagitus statim & ploratum abiecerit. Atqui sapientissimè hoc egit natura, velut solerter providens, non diu placitum homini quidquid demum tegminis ei assignasset. Itaque nudum statuit hominem, docuit tamen quo fine, quibus legibus vestes sibi aptaret ipse, nimirum ut ex regerent & velarent, aerisque injurias defenderent. At homo legibus naturae procul relictis, eò processit, ut per furorem & insaniam, non jam vestitum qui regat, sed qui oneret & torqueat humana corpora, inter ignotas feras, inter peregrinos vermes & maris belluas tam stultè quam laboriosè quaerat.

Natura docuit hominem quibus legibus vestes sibi aptaret.

Macrobius. I. 1.
Saturnus.
cap. 11.

Protoplastorum hominum prima vestis, è sicu folia fuerunt, huic crudae pelles succedere. Nec multò cultius vixit Joannes Zachariae filius, Jordanis accola, camelorum scis amictus, corticè zona cinctus. Christo, Regi summo, Mariae Virginis filio, vestes quidem mundae fuerunt & honestae, sed uti Isidorus Pelusiota loquitur, quibus usi sunt pauperes in Galilaea. Si harum pretium spectassent Pilati milites, Christum iis amictum crucifigere potuissent, tam non fuerunt pretiosae. Sed altius hic aeternae providentiae consilium, quae in nostros usque annos servari voluit vestem illam, quae arte ineffabili contexta verius quam facta, cuius magnum in opificio miraculum, majus in usu, neque enim perpetuo vestitu at-
rita, neque minus habilis, sed ad corporis modulum au-

A gelcebat: dignissima proflus, quae vaticiniis multò antè laudaretur, & in Calvaria rupe in sortem abiret, ne scinderetur. Sed enim, hanc in cultu sobrietatem, quam ad mirando spectaculo docuit Christus in cruce nudus, in praesepe linteolis obvolutus: invenietis, inquit Angelus, infantem pannis involutum, & positum in praesepe. Jam tum divinus infans vel mutus concionabatur, & mortalium in vestitu vanissimas curas damnabat, sed eà exhortationis dulcedine, ut delicatos illos jure pudeat non persuaderi. Et en suavisissimus puer, nostrum nobis luxum non exprobrat, nec amarulentis verbis fastum nostrum ut intolerabilem perstringit; hoc unum agit, ut ostendat pompam nostram sibi non placere.

Christus docuit cultus sobrietatem. Luc. cap. 24. vers. 12.

Quid servuli cunctamur, has Domini vestes minimè pretiosas, hunc regis habitum modestissimum amulari? Clamant in stramineis cunis viles pannuli, clamar in cruentâ cruce nuda & extrema paupertas: heu nimis potenter invitatur ad vestitum modestiorem. Sed confer mihi obsecro, Gerarde, has Christi fasciolas & inelaboratas relas cum vestitum nostrarum lascivo & subinde monstroso ambitu. Rem miram audi, & planè monstrum pretiosae elegantiae. Fuit anno à partiente Virgine, millesimo quingentesimo decimo octavo Princeps sacri ordinis (nomen praetereo) qui talem tunicam habuit, suffultam pellibus, quas pellio è carduelium seu acanthidum capitellis, opere proflus incredibili, confecit. Hem, quot centuriis, quot millibus avicularum, ad unam hanc togam convolvendū erat? nimirum ut unicus homo ad raram venustatem vestiretur, tot avium turmæ suis vestibus erant spoliandae. Adèò multum apud nos possunt Christi exempla & monita? Verissimè dixit Bernardus: In signum positi sunt panni tui, Domine Jesu, sed in tali Dom. signum cui à multis usque hodie contradicatur. Sed nos ad lineam.

§. I.

Nata lex Christi, quam discipulis tulerat, singuli singulas haberent vestes, non arces vestiarias secum traherent, è quibus modò has, modò illas indutui fumerent. Jacobus Alphaei filius, quod faciem similitudinis indidit, Christi frater dictus, è matris utero sanctus, sanctior deum Christi disciplina factus, nunquam balneo usus, nec ungento unctus, nunquam attonsus, qui esu carnum penitus abstinent, vinum & siceram non bibit: de quo Chrysostomus: Ajunt, inquit, genua Homil. 5. in ejus obduruisse callo, tantumque in eo carnis incuriam fuisse, ut adhuc viventis omnia fere membra morerentur, atque orationis assidue, jugis, ad pavimentum corporis prostratione, frontem quoque ejus callo similiter (quod inauditum) obductam, ut nihil fere à cameli genibus si duritiam species, discerneret. Hic sanctissimus vir, non lanceis vestibus, sed amiculo lineo usus est, tam membris suis quam membrorum tegumentis pie iratus. Petrus, ille Apostolorum princeps & Ecclesiae caput, ille primus à Domino Pontifex, nihil amplius tegumenti habuisse creditur, praeter tunicam & pallium, nihil aliud calceamenti, praeter caligas. Illud Clementis liber, hoc Apostolorum Actus testantur. Rideant hanc tenuitatem, qui ignorant Ecclesiam ab ipso fundatam, olim in paupertate gloriantem, postquam cumulari divitiis coepit, virtutibus decrevisse. Nemo divitum nunc ægros verbo sanat, tunc autem sententiâ Pontifices etiam mortuos reviviscere jussurunt. Nec alios Domini discipulos delicato aut eleganti serico vestitos crediderim. Nec multum ab his diversus Aurelius Augustinus, gemma Praefulum, qui vestitu calceatūque indidit vixit, cum iis, quibus sanctitate, scientiâ, dignitate longissimè antistabat. Si quis ei vestem excelsiorem obtulisset dono, acceptam venum jubebat dari, ut pecuniam inde exactam cum aliis communicaret, quandoquidem vestis ipsa communis esse non posset. Itaque Clericis suis officio praestitit, habitu par fuit. Facile

cile est ei vestium pompam spernere, qui purpuram immortalitatis ambit.

Paulus Erenita habuit vestem, non lanceam, non scorteam, non lineam habuit vestem, sed quam inculca solitudo suppeditare poterat, è palmæ foliis contextam, illustri exemplo humane luxurie à naturâ repudiata. quando ipsa tam modicis contenta est. Antonius abbas, qui Paulum ope leonum velut vellusum terræ reddidit, defuncti pallium adeo in deliciis habuit, ut illud festis dumtaxat diebus indueret, tam memorabili exemplo quam Hieronymi optatu clarum, qui maluisse in vilibus exuvii Pauli quam in regum ostro conspici. Nam: Si mihi Dominus, inquit, optionem daret, multo magis eligerem tunicam Pauli cum suis meritis, quam regum purpuram cum regnis suis. Porro Timotheum anachoretam non folia, sed capilli texerunt, adeoque humanam ei speciem ademerunt, ut à Paphnutio in solitudine repertus, immanis fera primo aspectu, non homo sit creditus: vox inde hominem aperuit, quem cultus efferaior involvit. Felix Timothee, cui sua vestis in capite nata est. Haud multum ab similibus huic Onuphrius, & ipse eremi incola, qui contumprâ veste, quæ illi unica fuit, foliis se texit. Satis indutus est, qui sic cum Christo nudus est. Animam Onuphrii ab Angelis, aspectabili obsequio fideribus illatam tradunt. Quis nostrum rudiores pannos aspernetur, cum nudi etiam ab Angelis honorentur? Hilario nem taceo, totque alios viros sanctos, qui generosissimum, quo fervebant, spiritum sacco velabant. Patientissimus Jobus hoc exemplo illustris: Saccum, inquit, consui super cutem meam. Non minus aspera fuit interior lorica illius Hebræi Regis, qui: Ego autem, inquit, cum mihi molesti essent, induabar cilicium. Quo etiam ut veste usus: Et posuisti, vestimentum meum cilicium. Sed hæc alioquantum veritiora, nec recentioribus & notis destitui-

Timothei
Anachore-
tam capil-
li, &

Onuphrii
folia tuxe-
runt.

Job cap. 16.
v. 16.

1. s. 34. v. 13.

Pf. 68. v. 12.

S. Fraciscus
Assisias
crassi pan-
ni tunicam
induxit
corpori.

Zach. Lippe-
lo 6. l. 1. m. 1.
S. Norber-
ti ac Ber-
nardi in
vestitu
modestia.

Senec. l. 3. de
ira cap. 37.

Norberrus tam sanctitate quam submissione singulari clarus, dictus jam Magdeburgensis Pontifex, quia aspernabili togula & exalceatus incessit, à janitore velut mendicus repulsiis. Clarevallensis Abbas Bernardus, tenui etiam & despiciore tunica est usus, ceterum minime sordida, ejus illud scite dictum: Vestem sordibus obsoleam, socordia testem esse. Ad tantorum virorum tam eximiam in habita modestiam, an non ruborem ducant, quibus parum est, si vestis munda sit, nisi sit & nitida? Hic veniam & pacem præfari oportet, neque verò aliena vineta cadere, aut cuiquam importunius insultare, mihi mens est, sed mone- re solum, idque succinctâ modestiâ. Scio, admoneri bonus gaudet: pessimus quisque correptorem asperimè patitur. Reperias forsitan, Gerarde, nostro hoc ævo viros sacros & ecclesiasticos, homines religiosos & Deo devotos, Antistites & sacris titulis insignes, qui magistri morum audire velint, qui Christi paupertatem & Evangelium verbis amplissime doceant, sed exemplis pane contrariis confitent, quibus panniculi Christi & stramineæ cune sordent, qui legum suarum obliti, paulatim in profanos cultus degenerant, qui comam accuratius struere, barbani curâ & arte pectere, collari leges suas dicere, indumentum aut colore non congruum, aut filo nimis pretiosum, aut formâ parum religiosum, aut opere, ultra quam decet, sumptuosum gestare solent, qui nitorem à templis & aris in corporis cultum, aut mens-

rum apparatus, aut eorum phaleras transferre religioni non habent: qui mappas à cœnis suis repudiarent, quas Dominico corpori subterni nimis inodeste ferunt, qui numos in pauperes erogandos, in pompam effundunt, variâ sed malâ liberalitate. Ego hic quidem digittum labellis impono, sed clamor pro me Bernardus: audite sanctissimi viri iustas querelas: Nobis autem, inquit, est pro victu satietas, nec vestitum appetimus sed ornatum. Queritur ad induendum, non quod utilius, sed quod subtilius invenitur, non quod repellet frigus, sed quod superbie compellat: non denique (juxta regulam) quod vilis comparari potest, sed quod venustus, imò vanus ostentari. Et paucis interjectis: Ecce enim habitus noster (quod & dolens dico) qui humilitatis esse solebat in signum, à monachis temporis nostri, in signum gestatur superbie. Vix jam in nostris provinciis invenimus quo vestiri dignemur. Subjicit: Vanum cor vanitatis notâ ingenti corpori, & exterior superfluitas interioris vanitatis indicium est. Indumenta molliora & animi molliorem indicant.

S. III.

Hic cum Bernardo non immeritò quis querat: Ubi senatus principis Christi per urbem Hierosolymorum asina vehentis? Ubi sanctissimi Joannis Baptistæ hirsuta tunica à camelo muca? ubi facies Hilari- nis, ubi melora Serapionis, ubi cilicium Benedicti? Laudamus veteres, & nostris utimur annis. Ex ejusdem divi Bernardi epistolâ unicâ, quam ad Henricum Senonensem Archiepiscopum dedit, quid verat paucula delibare, ubi de sacerdotum officio: Honorificabitur autem, inquit, ministerium vestrum, non cultu vestium, non equorum fastu, non amplis adificiis, sed ornatu moribus, studiis spiritualibus, operibus bonis. Quam multi aliter? Cernitur in nonnullis sacerdotibus, vestium cultus plurimus, virtutum aut nullus, aut exiguus. Vide cum vacat, Gerarde, quæ sequantur. Illis addit: Verum tu sacerdos Dei altissimi, cui ex his placere gestis, mundo an Deo? Si mundo, cur sacerdos? si Deo, cur qualis populus, talis & sacerdos? Nam si placere vis mundo, quid tibi prodest sacerdotium? nec enim potes duobus dominis servire: qui autem vult amicus esse hujus mundi, inimicus Dei constituitur, &c. Sed est ego sileo, clamatur tamen in Ecclesiâ, Non in veste pretiosa. Nunquid etsi ego non loquor, sua cuique non loquuntur conscientia? quid si alius audacior me, illud gentili- tium ingerat: Dicite Pontifices, non quidem in sancto, sed in quid facit aurum: quam tolerabilis cernitur in sancto, quam in freno? Hoc me etiam tacente, est non curia regum, tamen penuria pauperum clamat: Sileat hec fama, sed non famer, clamant munda, clamant famelici, &c. Nostrum est quod effunditis, vobis crudeliter subtrahitur, quod maniter expenditis, nostris necessitatibus detrahatur, quidquid accedit vanitatis vestris. Duo denique mala de una prodeunt radice cupiditatis, dum & vos pamtando (ignoscamus hanc vocem Bernardi) peritis, & nos spoliando perimitis. Plura addit Bernardus, & æquæ seria, & crede mihi, non sunt è pelvi hæc tonitrua. Vera hæc esse, satis loquuntur oculis improbanda esse, abundè testantur sacri codices. Hi tantum etiam monita priscorum. Carolus IV. Imperator, cum Moguntia ageret, fortè in colloquium venit cum Archiepiscopo Gerlaco. Unâ cum aderant, honoris causâ, aliquot è Canonicorum numero. Hic Imperator paulo attentius circumspiciens, observavit unum aliquem profane elegantem hominem, ejus pileus maximè aureo & geminis nitent. Dicebatur is Cunoab (sed familiaris quidam, parco) hunc Imperator humaniter accedens proleum ei, velut per facietas blandâ manu detraxit è capite, & suo imposuit. Et quæ comitas ejus erat: Mi Domine, inquit, dic obsecro, quis tibi nunc videor, sacerdoti an militi similior? Et ad Moguntinum Pontificem conversus: Domine Archiepiscopo, inquit, tempus & necessitas flagitat, ut disciplina Cleri corrigatur, & hi vestium abusus tollantur. Parere nolunt? nec sacerdotus fruantur. O Carole, Imperator Magne, o veniant dies qui corrigant

corrigan mores, qui tollant vestium abusiones, qui faciem meliorem restituant orbi!

§. IV.

GERAR. Liceat hic paucula. Ergo nitelam omnem à veste proferbis, ergo nefas ornari? Et an non vestium mundities curanda? Po. l. Non ego ornatum omnem accuso, lasciviam accuso. Eò jam ventum, ut munditiam sola pompà aestimemus, & vestis non vestis sit, nisi pretiosa. In corporis cultu plerumque non sordes fugimus, sed aularum delicias adumbramus, nec tam veluti volumus quam ornari, non calorem in habitu, sed colorem quarimus. Divi Hieronymi monitum est: *Elégantias & sordes pari modo fugiendas, quia alterum delicias, alterum gloriam redolent.* Ne quis illud Augustini: *Etiam in ipsis sordibus lucuos posse esse iactantiam, & eò periculosior rem, quò sub nomine servitutis Dei decipit.* Hoc nomine non immerito reprehensus Antisthenes, qui cum depexum & perfusum palliolum spectatoribus vanius iactasset: *Alpicio, aiebat Socrates, per pallii fissuram, animi tui vanitatem: quin desinis te ipsum ostentare?* Idem Diogeni fuit animus. Hic cum Olympiam venisset, adolescentem quosdam Rhodios illic conspiciens, cum risu: *Hoc nihil est, inquit, nisi fastus.* Rursus cum in Lacedæmonios incidisset, vilibus tunicis ac sordidis opertos: *En, inquit, alius fastus; tam enim Spartani iqualore, quam Rhodii ornatu sese iactabant: illi se iusto plus colebant, isti se iusto plus negligebant.* Nec affectata sordes, nec exquisita delicia laudem pariunt. Pulcherrimum est, nec turpia velle, nec nimia. Itaque non culpa verum quod pulchrum, aut decenter ornatum, sed quod iane, quod redundans, quod fastum, mollium, delicias, luxum, lasciviam, pompam præ se fert, hoc vituperato, & necum sentit Bilbicus vates:

Pellere te nolum, sed nec turbare capillos;

Splendida sit nolo, sordida nolo cutis.

An necitur medium à beatis teneri, virtutem in medio, & modum in rebus esse? Sed & hoc addo: Meminisse me apud Hieronymum legere: *Sordes vestium candida mentis indicia esse.* Et beatus Hilarius sacrum quo semel amictus fuit, nec lavit unquam, nec mutavit; supervacuum asserens, munditiam in cilicio querere. Plures omnino invenias, in sacris paginis, & sapientum libris, ab illo munditiei & lotionum contemptu laudari, quam ab earundem studio. Et pars quadam penitentia est, neglectus politura, omniumque harum concinnitatum & elegantiarum. Itaias olim proclamavit: *Descende, sede in pulvere virgo filia Babylon, sede in terra.* Lavat se David, sed post sletum. Lavat faciem Joseph, sed post lacrymas, quas viso Benjamin fuderat. Lavit se Judith & ornat, sed Assyrium ducem Holofernem hoc laqueo deceptura. Sanè vestitus mollis & pumicata illa ac polita mundities, libidinum fomes, oculorum rete, animorum suavis vis est perniciis. Hinc Ambrosius, serius hac in re censor ausus dicere: *mulierem compram, domum esse omnium infernalium demonum.* Hinc & Siracides clamat: *Averte faciem tuam à muliere comprata, & ex hoc concupiscentia quasi ignis exardescit.* Hinc regina Esther has tales elegantias signum superbia nominat. Hinc & Hieronymus: *Ingre-*

§. V.

Sapiens illa mulier, & regum progenies Elisabetha, plerumque trita & panniculis larta veste amiciebatur, gestiebatque magis mendici centonibus, quam regum ostro spectari. Fuit, ut hæc solenniori die, publico

A se commissura, exquirit in reginam ornaretur, & auro, gemmis, insuper regia corona irradians ad templum, rem divinam auditura deduceretur à frequenti familia. Primo ferè ingressu templi, crux Dominica, & ex eà pendens Christi cruenta imago incurrit oculos. Hoc illa aspectu ferit graviter, & animo fauciari; hæc altum ingemiscere & velut pudefacta erubescere, lacrymas demum vi prorumpentes non continere. Mox variis cogitationum ætus in animo se prodere: En creator, dicebat illa secum, en servator meus *Jesvs*, nudo corpore, flagris laceratus, spinis redimitus, sanguine perfusus, in altà trabe mortem pro me obiit ignominiosissimam: at ego misera tor vitis immunda, tot delictorum rea, bysso tamen auròque, purpurâ, gemmisque culta niteo, heu vitam divinis beneficiis indignam perdo magis, quam ago. Ah, divinum illum verticem in Pilati domo scitum spineum perforavit: ah, Domini mei aures opprobria innumera saturarunt. At verò caput meum corona cingit aurea, me numerosum circumdat famulicium, cuncti venerantur, suspiciunt, pæne adorant. Me mulierem infelicem! sicine præceptis Domini obtempero? itane Dei beneficia recogito? itane virâ Christi vestigia sequor? ô me nimis dissimilem meo Domino! Adeò mentem intimam cogitationes hæc penetrarunt, ut Elisabetha jam ægrius respirare, pallorem in ore trahere, animo linqui, humi demum defectis viribus collabi. Nec prius ad se rediit, quam gelida aspersione fuisset recreata.

Una hæc regia mulier aliis aliis videret cepisse, quis cultus corporis eos deceat, qui Christi disciplinam profitentur, regi crucifixo auctorari. Elisabetham reginam submer irascentem intuemini vos expoliti pavones, cultissimæ imagines, vos pompæ fercula, quibus nil magis curæ est quam speculorum, anulorum, inaurium, strophiorum, cycladum & hujusmodi nugarum vanissima supellex. Vobis, ô mundi, peccant, vobis nent, vobis *Franc. Petr.* *Texunt Belgæ, vobis Persæ, vobis Seres, vobis Indi, vobis Tyrus murex narat, vobis fragrans bacca hispida pen-* *l. i. de uira-* *que fort.* *det arbusculis, vobis oves Britannicæ albicant, vobis Indica sandix rubet, uterque vobis ludat Oceanus.* Eò usque decrevit apud vos virtus, crevitque superbia, ut jam pudor sit imitari sanctissimos viros feminasque, Norbertos aut Elisabethas: jam optimis contemptis abire placet post pessimos: sed nec Augustum Imperatorem in vestitu frugalem prorsus & sobrium sequi lubet, sed Cajum & reliquos, quorum nec civilis unquam, nec virilis, nec Romanus certè, nec humanus, sed infans, & nunc femineus, nunc divinus, ab omni autem parte profusus atque monstificus cultus fuit. Hoc societas est vitiatorum, & novæ cupiditati inhaerentium oculorum, perque varios illecebrarum motus volitantis animi: sic virtus atteritur, sic animi corporisque vires expugnantur. Qui exemplis vult vivere, ne periculosa sit imitatio, honestissima seclatur.

CAPVT X.

Cultus Corporis quantum malorum causa sit.

Cultus corporis nimius, non solum peccatum est, sed multorum malorum vel causa vel effectus, & argumentum est. Peccatum esse arbitratus Gregorius: *Nemo, inquit, existimet in luxu & studio pretiosarum vestium & multorum peccatum deesse: quia si hoc culpa non esset, nullo modo Dominus Ioannem de vestimenti ipsius asperitate laudasset: si hoc culpa non esset, nequaquam Apostolus feminas à pretiosarum vestium appetitu compesceret, dicens: Non in veste pretiosa.* Itaias sanè Hierosolymorum urbi inter graviores culpas, & in ead. hoc opprobans: *Et ornasti, inquit, te regio unguento, & i. Tim. c. 2.* *multiplicasti pigmenta tua.* Christus ipse hanc circa cultum corporis, sollicitudinem & curam manifestè damnavit: *Isaie c. 57.* *Nolite*